

[Margrete Auken]

ler ikke nævnt den. Så kommer jeg lidt sent ind, kort tid før anden behandling, og siger: vi bør faktisk tage denne sag op samlet, for den er ikke behandlet. Vi bliver imidlertid så enige om, at det er bedre, at vi i betænkningen beder ministeren tage hensyn til, hvad der er lavet i embedsmandsredegørelsen.

Det er på den baggrund, at det er meget skuffende, at vi så får en redegørelse, der slet ikke tager hensyn til den, og det er på den baggrund, at det også er skuffende, at der er så lidt initiativ i regeringen.

Jeg tror nok, jeg sagde – det var et af de steder, hvor ministeren kun hørte halvt efter – at der ikke var nogen synlig vilje til at bringe ulykkestallet ned, men så føjede jeg til, at jeg ikke troede, at regeringen ville andet end protestere over for det. Det må jeg konstatere, når man ikke er villig til at gøre mere for, at loven overholdes, og det er mandeligvis ikke. Vi har ikke fået tilsagn fra ministeren om, at man vil gøre noget. Jeg kan til sammenligning sige, at i USA, hvor der må køres 86 km på highways, bliver det overholdt, fordi det bliver overvåget. Der er elektronisk overvågning og det hele, og det går jeg ind for, og det bliver overholdt, og man har jo en langt roligere færdselsafvikling i USA bl.a. af den grund. Men det fik vi ikke noget om.

Det var hele målsætningsdebatten, som var embedsmandsredegørelsens vigtigste pointe; her må noget målsætning til, hvis vi skal bringe tallet yderligere ned, efter at stagnationen er konstateret.

Og så siger justitsministeren: ja men jeg har ikke tænkt mig at gøre noget ved det. Så hopper vi hen over organiseringen med nærmest samlede ben og springer lige præcis den lille del af citatet over, hvor der står »på de givne vilkår«, altså dér, hvor der er signal om, at der er noget galt med de givne vilkår, hvis vi skal komme længere.

Jeg vil gerne medgive ministeren, at jeg er overbevist om, at ministeren i sit hjerte gerne vil have ulykkestallet ned, og jeg tror, det var i den forbindelse, jeg endte med at sige, at så er det altså organiseringen af embedsværket, der er noget galt med, når vi ikke når så vidt, at tallet kan komme yderligere ned.

Som sagt kan jeg beklage, at jeg kom så sent ind i arbejdet, at jeg ikke havde lejlighed til at få det indarbejdet i færdselsloven, men det ville have været et meget stort arbej-

de, når ministeren ikke selv havde taget hensyn til det ved den færdselslovsrevision, der blev forelagt for os, og når han, så vidt jeg ved, ikke engang havde oversendt denne redegørelse til folketinget. Det kan ministeren gå op og afkræfte her. Det kan være, at det er en skæv erindring hos mig, og at alle har fået den.

Der er en enkelt ting, jeg godt vil bemærke med hensyn til overholdelse af loven. Det bliver ikke påtalt, når man kører uden sikkerhedsseler. Man kan selvfølgelig sige, det må folk stort set også selv om. Jeg er ikke helt tilbøjelig til at medgive det, for det viser sig jo, at der er dødsstraf for det: 3/4 af alle dem, der dræbes i bil, sidder uden sele. Det er jo ganske skræmmende tal. Der burde omgående være en påtale fra justitsministeren til politiet: kan I se at sætte ind her. Det skal påtales i et helt andet omfang. Det bliver det ikke, og det er igen et af de steder, hvor der måske er et lidt for afslappet forhold til det meget høje og meget alvorlige ulykkestal.

Så kunne jeg godt tænke mig at få justitsministerens kommentar til, at et medlem af folketinget står heroppe og bekender, at han ikke alene har overtrådt loven masser af gange, men også agter at blive ved med at gøre det. Jeg tror, det er en enestående situation. Jeg har aldrig før, bortset fra i fartspørgsmål, hørt folketingsmedlemmer sige, at de overtræder loven og fremdeles vil bære sig ulovligt ad, og jeg vil egentlig godt have en reaktion fra, ja, det må så blive justitsministeren netop om, hvordan man forholder sig til en sådan erklæring fra et menneske, som i hvert fald bør sættes under en rimelig overvågning. Det må dog være det mindste.

Aase Olesen (RV):

Justitsministeren efterlyste synspunkter fra andre partier end hr. Lengers på, hvordan færdselssikkerhedskommissionen i fremtiden bør organiseres og sammensættes. Jeg ved ikke, hvorfor vi skal bruge taletid på det to gange, men jeg sagde faktisk, at jeg mente, det var meget vigtigt, at vi fortsat havde en blandet kommission, fordi det var dér, politikere fik lejlighed til at møde eksperter. Jeg udtalte mig ikke om, hvad der skulle ske med organisationsrepræsentanterne, men hvis ministeren gerne vil have et bud på det, vil jeg sige, at jeg synes, der er for mange orga-